

STICHTING RADIOGEMEENTE

PREKENSERIE JAARGANG 59 NR 2

Schriftlezing:

HEBREEËN 4 : 1 - 6; 6 : 1 - 3
EN 12 : 28, 29

BIJBELSE GOEDE VOORNEMENS (II)

DOOR DS A.H. AGTEREEK

Gehouden op

19 januari 2014 in de
Chr. Triumfatorkerk Den Haag

Ik heb vandaag mijn "Haagdag". Vanmorgen preekte ik in de Cypreskerk in Den Haag en vanavond ben ik hier. De mensen die vorige week naar mij geluisterd hebben in Oegstgeest, zullen een klein stukje hetzelfde horen in het begin, maar het is geen oude preek, geen opgewarmd prakje. Ik heb vorige week verteld dat ik in een blad, ik meen Elsevier, zeven goede voornemens gelezen had. Ik heb ze weer op een rijtjes gezet. De eerste vind ik heel erg pijnlijk. Gelukkig is mijn vrouw er niet bij vanavond, maar de eerste is: *Laten wij afvallen*. De tweede – en daar ben ik het niet mee eens: *Laten wij minder roken*. Ik zou willen zeggen: Laten wij helemaal niet roken. Ik ben zeer anti roken. Ik vind het ook zo dom. Als ik zo'n sigaret zie in de mond van iemand, heb ik daar altijd medelijden mee. Aan de ene kant dat brandende, verterende vuur en aan de andere kant dat domme gezicht. *Laten we minder consumeren*. Ik weet, dat gaat tegen Rutte in, die uitkraait: "Koop een auto en koop een huis." Alsof we dat allemaal zomaar kunnen doen. De vierde is – en daar ben ik het helemaal mee eens en dat had ik eigenlijk vroeger toen ik jonger was al moeten doen: *Laten wij meer tijd besteden aan het gezin en aan de familie*. Eén van onze meisjes zei eens tegen mij: "Pap, u hebt het zo druk met al die zeltjes, maar wij hebben ook nog een ziel." Dat deed mij ontzaglijk veel pijn. Als je ouder wordt, is dat vijfde best wel in orde: *Laten we een testament maken*. Ik zie dat er zoveel gedonder is – vergeef mij het woord – bij kinderen als er geërfd moet worden. Ook bij christelijke kinderen. Die zijn soms geen haar beter. Het zesde is: *Laten wij dit jaar minder rood staan*. Ik heb daar geen problemen mee, ik sta altijd groen, hoewel ik niet hoor bij de Groene Partij. U zult zeggen: "Bij welke partij hoor je dan?" Dat gaat u niet aan. De zevende is: *Laten wij minder alcohol gebruiken*. Daar ben ik het ook helemaal mee eens. Ik heb het u al eens eerder gezegd: ik drink nooit bier en ik drink ook nooit wijn; ik hou niet van koffie en ik hou niet van voetballen. Ik ben een hele vreemde vogel in die grote mensenwereld.

Dat zijn zeven goede voornemens. Toen dacht ik: zullen er ook nog goede voornemens in de Bijbel staan? En ik ben tot veertien goede voornemens gekomen. Die ga ik vanavond uiteraard niet behandelen, want dan zit u hier om 12 uur nog.

Ik weet, dat ik heel veel verslaafde mensen voor me heb vanavond: verslaafd aan koffie. Ik was jaren geleden op een Bijbelschool en er was een ander die ook les gaf. Voortreffelijk! Ik heb zelden zo'n goede les gehoord. Toen werd het half elf en het was pauze en toen zei die spreker tegen al die studenten: "Kunnen jullie fluiten?" Een beetje vreemde vraag als het pauze gaat worden. Een paar jonge mannen begonnen te fluiten en hij zei: "Dan kunnen jullie nu fluiten naar de koffie, want ik ga door." Ik heb wel eens gedacht: dat ga ik ook eens in een kerkdienst doen. "Kunnen jullie fluiten? Ik ga gewoon door." Alleen ben ik toch te voorzichtig geweest en te vriendelijk en te lief, omdat ik toch altijd mijn klokje in de gaten hou. En als mijn vrouw hier zou zitten – zij was vanmorgen mee – en zou denken: hij preekt te lang, dan steekt ze altijd heel lief haar hand op, wat betekent: hou de tijd is de gaten. Zo praten wij met elkaar in de kerk. Niet thuis.

Zo heb ik een aantal goede voornemens. En ik heb een kleine inleiding, waar ik zo enthousiast over ben, voordat ik naar de Hebreeënbrief ga. Mijn eerste tekst is eigenlijk – ik kan het noemen een "kersttekst", maar je kunt hem ook lezen in de zomer, ook in september: "Laten wij naar Bethlehem gaan." Dat is een goed voornemen. De herders waren bereid om hun schapen in de steek te laten om het Kind, het Lam Jezus, te vinden. Ze wilden hun schaapjes achterlaten op het droge om het Lam Jezus Christus te vinden.

Ik denk dat dit ontzaglijk belangrijk is. Ik kan mij herinneren dat ik een hele poos geleden in Wassenaar gepreekt heb over twee hoofdstukken uit de Bijbel: Johannes 3 en Johannes 4. Johannes 3 is dat hoofdstuk, waarin Jezus een gesprek heeft met Nicodémus. Johannes 4 is het hoofdstuk, waarin hij spreekt met de Samaritaanse vrouw. Ik wilde die twee hoofdstukken samen hebben, want Johannes 3 is: eerst de Jood en Johannes 4 is: toen de Griek. Altijd eerst de Jood, dan de Griek. In de kerk zijn we Israël vergeten. Als Jezus spreekt met die Samaritaanse vrouw, dan staat er dat ze haar kruik bij de waterbron van Jakob liet staan en naar Samaria ging en zei: "Mensen, hoor toch! Ik heb iemand ontmoet die mij alles gezegd heeft wat ik heb gedaan." De herders lieten hun schapen achter en die Samaritaanse vrouw liet haar kruik staan.

Ik heb nog een prachtig voorbeeld. Als dit een jeugdendienst zou zijn, zou ik dat absoluut niet durven gebruiken. Ik spreek vaak in jeugdendiensten, want ze hebben graag een "jonge" voorganger, vandaar dat ze mij uitnodigen. Maar er staat ook iets heel bijzonders in Marcus 1: "En zij – de zonen van Zébedéüs – lieten hun vader Zébedéüs in het schip achter met de dagloners." Het is goed om soms je vader in het schip achter te laten. Maar ik zou het niet zeggen als er jonge mensen bij zijn.

Toen ik dominee was in Twente op het platteland gebeurde het wel dat er mensen van 19, 20 jaar bij ons in de pastorie kwamen en die zeiden: "Dominee, ik wil gedoopt worden, maar ik moet het nog met mijn vader bepraten." Dan zei ik: "Jongen, je bent hartstikke gek. Je bent 19, 20 jaar. Moet je dat met je vader bepraten?" Heel veel vaders en moeders zijn dominant, manipulerend, intimiderend. Ik denk dat als iemand een jaar of 17, 18 is, dan kan hij goede beslissingen nemen. Bij Israël werd een jongen, als hij 13 jaar was, bar mitzwa en dan werd hij verantwoordelijk gesteld voor zijn eigen daden en vragen.

Wat laten wij staan? Bent u bereid om de schaapjes achter te laten om het Lam te vinden? Bent u bereid om uw kruik in de steek te laten om Jezus Christus te ontmoeten? En als het moet – maar dat geldt hier natuurlijk niet: ik zie zoveel grijze en kale hoofden voor me, waar ik zelf ook toe behoor – ben je bereid om pa of ma in het schip achter te laten?

Laten we naar Bethlehem gaan. Ik zou daar nog wat van kunnen zeggen. U weet: *Bethlehem* is een Hebreeuws woord. Beth-Lèchem. Beth is *huis* en Lèchem is *brood*. Broodhuis. Laten wij naar Bethlehem gaan, want wat wij nodig hebben is brood voor het hart. Wat wij nodig hebben dat is die geweldige Zoon van God: Jezus. "Ik ben het levende Brood. Uw vaderen hebben van het manna gegeten en zij zijn gestorven. Maar Ik ben het levende Brood." Ik geloof in de zomer, ik geloof in de herfst, ik geloof in de winter, ik geloof every day. Laat ons naar Beth-Lèchem gaan, want wij hebben brood nodig. En het brood is niet alleen Jezus, maar het brood is ook dit geschreven Woord.

Ik zou het zo willen zeggen, voorzichtig, want anders doe ik mensen pijn: ik behoor niet tot de mensen die een *facebook* hebben. Ik heb ook een *faithbook*, maar f-a-i-t-h. Dit is mijn Faithbook, Ik heb niet dat andere facebook. Daar heb ik geen enkele behoefte aan. Ik begrijp niet wat de mensen in godsnaam met al die rommel moeten doen. Mijn vrouw zou zeggen: "Nou ben je toch de klassieker." Maar ik heb mijn

Faithbook en dat is zo fascinerend. “Read your Bible, pray every day if you want to grow.” Ik kom helemaal aan Hebreeën niet toe, geloof ik. Dat noemen we in Pinksterkringen “geleid worden door de Geest”.

Tweede tekst is Marcus 4 vers 35: “Laten we oversteken naar de overkant.” Ik heb gedacht om over deze tekst alleen te spreken, maar ik durfde het niet aan. Ik denk: dan word ik te emotioneel en te pessimistisch. De overkant van 2013 naar 2014 ziet er niet bijster mooi uit. Het is toch een tijd van recessie, van faillissementen. Het is toch een tijd van voedselbanken, een tijd van ellende. Wat zijn er een mensen diep in de put gekomen door de banken. Laten we oversteken naar de overkant...

Als ik het lees in Marcus 4, dan is die overkant het land van de Geraséenen. Jezus zegt: “Laten we oversteken naar de overkant.” We zongen vroeger een versje: “Met Jezus aan boord ben ik veilig in de storm.” Maar als je met Jezus aan boord gaat, dan kan het soms ook heel hard gaan stormen. Want het gaat stormen op dat Meer van Galiléa. En dan komen ze aan de overkant in het land van de Geraséenen en dan komen ze direct iemand tegen die bezeten is. Hij woont bij de graven en is niet met kettingen vast te houden. Een afschuwelijk gebeuren. En als Jezus die man bevrijdt en al de demonen varen in de varkens, dan staat er: “Ze begonnen bij Hem erop aan te dringen dat Hij weg zou gaan.” Afgrijselijk.

Laten we oversteken naar de overkant. De overkant kan soms heel moeilijk beginnen. De overkant is heel erg moeilijk begonnen voor de familie van Klaas de Boer, want als je je man verliest, is dat heel moeilijk. Voor de andere familie van wie wij zojuist hebben gehoord - er zitten nog meer familieleden, maar ik noem even Joke en Hans - is dat ook niet eenvoudig. Laten we oversteken naar de overkant. Als de Dood bij je binnenkomt, zei de beroemde dominee Gabe van Duinen, dan wordt het donker en dan gaat het licht uit. Ook al zing je uit volle borst: “Nu jaagt de dood geen angst meer aan.” Als de Dood bij je binnenkomt, gaat het licht uit. En al is de moeder dan 87 jaar, het doet zo verschrikkelijk pijn! De Bijbel is veel reëler dan wij. De Bijbel zegt *“dat de Dood de laatste vijand is die tenietgedaan wordt”*. Laten we oversteken naar de overkant.

Ik heb er nog één als inleiding. 1 Korinthe 5 vers 8: “Laten wij derhalve feestvieren, want ons Paas-lam is geslacht: Jezus Christus.” Wij gaan feestvieren. Niet omdat wij in zo’n geweldige tijd leven, niet omdat het ons allemaal zo voor de wind gaat, niet omdat het allemaal rozengeur en maneschijn is, maar we gaan feestvieren, omdat ons Lam is geslacht.” Mag ik het zo zeggen: wij zijn mensen geworden, niet met feestneuzen, maar met feesthart.

Ik weet wat feestvieren is in de goede zin van het woord. Ik ben een Amsterdammer, een oude Jordanees. Ik ben geen feestnummer, integendeel. Ik hou niet van dat soort dingen. Ik heb vaak gesproken in donkere gemeenten op Madagaskar en in Zuid-Afrika, de Townships, waar ik heel graag kwam, moet ik u zeggen. En ik kan mij herinneren in die hele grote kerk in die township, waar de voorganger, mijn black brother en ik op het podium zaten - ik hou niet van het woord zwart en ik hou ook niet van het woord wit - dat de mensen gingen zingen. Hij ging van het podium af en begon met die hele grote groep te dansen. Hij riep mij erbij. Ik heb het niet gedaan. Hij zei: “Waarom niet?” Ik zei: “Het ene been is zo gereformeerd en het andere is zo calvinistisch, ik krijg daar geen beweging in.” Toen had hij veel plezier. Ik ben dus niet zo’n type om dat te doen, hoewel ik wel van humor hou. Ik ben best een vrolijk mens, maar ik ben toch een beetje stijf. Mijn vrouw zegt tegenwoordig - en ik vind dat niet aardig en dat zei ze vanmorgen weer: “Jij bent een klassieker. Je wordt nu echt een oude Gereformeerde dominee.” Toen dacht ik: Heer, vergeef het haar maar, want ze weet niet wat ze zegt.

Laten we feestvieren! Laten we naar Beth-Lèchem gaan, laten we oversteken naar de overkant.

En nu ga ik naar de Hebreeënbrief. Ik maak het niet te lang hoor, maar ik vind het fijn om met deze organist samen te werken. Ik vind dat deze man zo mooi speelt. En dat wil ik even kwijt. Ik ben begonnen met de Hebreeënbrief en ik heb misschien heel aardige dingen gezegd. Nu ga ik onaardige dingen zeggen. Er staat: “Laten wij op onze hoede zijn.” Als er ooit een tijd is geweest, dat we op onze hoede moeten zijn, dan is het nu, vandaag.

Jezus heeft Zijn laatste rede gesproken in Mattheüs 24. De discipelen vragen aan Hem: “Heer, wat is het teken van Uw komst en van de voleinding der wereld?” Dan zegt Jezus drie keer hetzelfde. Hij zegt: *“Zie toe, dat niemand u verleide.”* Ten tweede: *“Er komen valse profeten.”* Zie toe, dat niemand u verleide en er komen valse Christussen. *“En zij zijn in staat om grote dingen met hun tekenen te doen.”*

Maar zie toe, dat niemand u verleide... Wij leven op het ogenblik, vind ik, in een tijd van verleiding. Het is u bekend, dat ik overal kom. Ik spreek in allerlei kerken. Iemand zei laatst tegen me: “Waar moet ik jou nu toch indelen?” Ik hoef helemaal niet ingedeeld te worden. Ik moet alleen ingedeeld worden bij Hem, die het levende Brood is, de Heiland der wereld.

Ik heb net gezegd dat ik misschien een paar dingen ga zeggen die niet aardig zijn, maar ik ben wel correct. Er is een evangelisch charismatisch blad - ik zal de naam niet noemen uit piëteit - en daar stond vorig jaar een artikel in: “We moeten de sabbat gaan houden.” Toen schreef de schrijver: “Wij vieren geen Kerstfeest en geen Paasfeest meer, wij vieren alleen de sabbat.” Toen heb ik gedacht: mijn God, waar zijn we mee bezig?

Ik weet dat je Kerstfeest niet hoeft te vieren in december. Kan in maart of april. Daar zijn allerlei gedachten over en ik maak mij daar niet druk om. Maar Kerstfeest is voor mij zo ontzaglijk belangrijk. Daar ligt het geweldige fundament: de Here God is vlees geworden in Christus en heeft onder ons “getabernakeld”, heeft onder ons gewoond. Dat is zo grandioos! Dat vind je niet bij de Islam, dat vind je niet in het Boeddhisme, dat vind je alleen maar bij God. God is mens geworden. Paulus schrijft het zo mooi: “De ganse volheid kwam in de persoon van Jezus Christus tot ons.” Dat moet je vieren. Dat moet je uitbundig vieren. Je hebt niet één kerstboom nodig, maar je hebt er bij wijze van spreken tien nodig.

En we vieren geen Paasfeest meer? Paulus zegt: “Als je de opstanding niet viert, dan is onze prediking ijdel, dan is onze prediking leeg.” Er is een grote verleiding: we moeten de sabbat weer houden. Misschien gebeurt dat niet in Reformatorische Kerken, maar in heel veel Evangelische Gemeenten waar ik kom, daar is dit aan de orde: we moeten de sabbat weer houden.

Ik sprak een hele poos geleden ergens op de Veluwe in een Reformatorische Kerk. Een echtpaar stond op mij te wachten op het kerkplein. Ze hadden mij gehoord via internet, zeiden ze, en waren onder de indruk van mijn prediking en ze dachten: nu moeten wij die man eens zien. En dat is de moeite waard. In ieder geval zei die mevrouw tegen mij: “Dominee, als u nu de sabbat zou houden en een keppeltje zou dragen, dan zal God u zegenen.

Ik kan u zeggen, ik ben heel lief en aardig en netjes gebleven, maar ik was woedend, ik was kokend van binnen. Want God zegent mij niet omdat ik een keppeltje draag. God zegent mij niet omdat ik de sabbat ga houden. God zegent mij alleen maar ter wille van Zijn Zoon Jezus Christus, omdat ik in Christus ben. In Christus geborgen, in Christus gestorven, in Christus begraven, in Christus opgestaan en straks: “Zalig zijn de doden die in de Here sterven.”

Ik kom in een hele fijne Evangelische Gemeente en daar zijn dertig mensen uitgetrokken en die zijn begonnen om op zaterdag de sabbat te houden. Ik zei: “Gaan die mannen zich nu ook besnijden?” Maar dat doen de lafaards niet, want dat doet verrekte pijn. Ik weiger om de sabbat te houden. Ik ga niet terug naar de schaduw, maar ik ben in het volle licht gekomen van Christus. Wees op uw hoede. Er gebeurt zo verschrikkelijk veel.

Ik geloof met heel mijn hart dat er profetieën zijn. Ook nu nog. De Bijbel zegt: “Veracht de profetieën niet.” Daar komt een zinnetje bij en dat wil ik met alles wat in mij is benadrukken: “Maar toets dat alles en behoud het goede.” Ik hoor zo vaak het verkeerde. “Ja, we moeten alles toetsen en het goede behouden.” Dus je kunt bij wijze van spreken een poosje Jehova’s getuige worden, je kunt een poosje Mormoon worden, je kunt een poosje rooms-katholiek worden en dat allemaal toetsen. Nee, dat staat er niet. “Veracht de profetieën niet, maar - en dan gaat het om die profetieën - toets dat alles en behoud het goede.”

Ik geloof dat bij profetieën een heel stuk menselijk gedeelte is en heel stuk goddelijk gedeelte. Net als vanavond bij de prediking. Wat ik u vanavond zeg, dat moet u toetsen. U moet niet zomaar zeggen: “Wat die man daar zegt op die kansel, dat is allemaal waar. Die heeft volkomen gelijk.” U moet dat gaan toetsen en als u het niet met mij eens bent, dan is dat jammer.

Wees op uw hoede. Paulus schrijft in de Galatenbrief - het is toch bijna niet te geloven – “*dat valse broeders zijn binnengedrongen om ons de vrijheid die wij in Christus hebben, te ontnemen*”. Laat ik er maar van maken: valse broeders en valse zusters. U zult misschien vragen: “Heb je dat meegemaakt in jouw werk?” Dan moet ik zeggen: “Ja, helaas wel.” Ik heb het in verschillende gemeenten meegemaakt, dat er mensen kwamen - mag ik het een beetje cru zeggen - die ik met vlag en wimpel heb binnengehaald. En ik heb er jaren voor nodig gehad om ze eruit te bidden. Onvoorstelbaar! Wat zijn er soms rare mensen in de gemeenten binnengekomen. Als mensen willen weten waarom ik kaal ben geworden, dan weet u dat nu.

Laten we op onze hoede zijn. Niet alles wat je leest, is waar. Mijn werk is om u te vertellen wat er staat in dit Boek en u moet dat toetsen: heeft Agtereek gelijk of heeft hij geen gelijk? Sommige mensen vragen aan mij mijn e-mail. Dat geef ik niet. Wij hebben thuis een laptop, maar ik heb zo de pest aan al die moderne dingen. Want we hebben geen contact meer met elkaar, we praten niet meer met elkaar. Het is wat er staat in Hebreeën 10 vers 25: “Laten we acht geven op elkaar.” En wij geven geen acht meer op elkaar. We sms'en en we mailen. U zit mij aan te kijken alsof u denkt: komt Agtereek van Mars of van Jupiter?

Ik ken dominees, die komen niet met dit op de kansel, maar met een tablet. Ik heb ook een tablet: chocola in de koelkast. Laatst zei mijn vrouw: “Ben je weer in de koelkast geweest?” “Nee,” zei ik, “dat waren de kabouters.” Ik zeg het maar heel vrolijk, maar de Bijbel zegt: “Laten wij acht geven op elkaar.”

Dat in een land als Nederland mensen soms weken, soms jaren - zoals ik laatst in de krant las, al kan ik het bijna niet geloven - dood in hun woning kunnen liggen! Wij wonen in een kleinschalig appartementencomplex: 17 appartementen. Eén van ons is op Eerste Kerstdag overleden en dat werd pas op Oudejaarsavond ontdekt. Dat is toch schandalig! Dan voel ik mijzelf ook schuldig. Maar, mijn hemel, wat moet je eraan doen? Wij slaan geen acht meer op elkaar.

Ik ben zo ontzaglijk dankbaar en blij, dat ik behoor tot de gemeente van Jezus Christus. Want ik geloof, dat als je echt tot de kerk, tot de gemeente en bij Jezus hoort, dan hoor je ook bij elkaar. Je ziet elkaar op zondag, op een bijbelstudieavond, een bidstond. Je belt elkaar op. Doordat ik tot de gemeente van Jezus behoor, ben ik geen eenzaam mens. Ik heb zoveel fijne broeders en zusters om mij heen, dat het een vreugde is.

Ik ga naar Hebreeën 12 vers 28: “Laten wij dankbaar zijn.” Dat is geweldig. Er staat in de Thessalonicenzenbrief iets heel bijzonders, maar het is echt heel moeilijk. “Verblijdt u te allen tijde; bidt zonder ophouden en dankt God in of onder alles. Dat is de wil van God in Christus Jezus ten opzichte van u.” Dat is moeilijk, hè? Verblijdt u te allen tijde. Laten we gewoon eerlijk zijn, mensen, dat is toch moeilijk om je te allen tijde te verblijden?

Mijn vrouw en ik hebben kinderen, we hebben schoonkinderen en kleinkinderen. Tjonge, jonge, als je kinderen hebt, kun je ook kaal worden. Verblijdt u te allen tijde; bidt zonder ophouden... En dan dat laatste. Er staat niet: dankt na alles: als dat examen gebeurd is, de operatie geslaagd. Nee, er staat: dankt in alles, dankt onder alles, dat is de wil van God.

U moet het goed begrijpen. Er staat niet: dankt voor alles. Als je hoort, dat je die afschuwelijke ziekte hebt gekregen, dan ga je er niet voor danken. Integendeel. Natuurlijk niet. Dan ga je je vuist ballen en proberen er tegenin te gaan met je geloof en met artsen. Daar ga je niet voor danken. Maar in zo'n situatie ga je wel de Here God danken.

Ik spreek geregeld, dat merkt u toch altijd, over mijn vrouw. Zij is mij zeer kostbaar. Toen zij 24 jaar geleden hoorde dat zij botkanker had, zei ze: “Ik hoop dat ik de trouwerij van onze dochter mee kan maken.” Toen zij naar het ziekenhuis ging voor de uitslag, zei ze: “Ik wil de uitslag horen als een kind van God, die niet onderuit gaat in de vernieling en in de pijn. Ik wil de uitslag horen als een christen, die met opgeheven hoofd het ziekenhuis ingaat en ook het ziekenhuis uitgaat.” Toen heb ik gedacht en ook gezegd: “Wat ben jij een ongelooflijke kanjer!” En zo heeft ze het gedaan. Wonder boven wonder – daar ga ik verder niet over praten – is ze radicaal genezen en helemaal kankervrij. Dat gebeurde 24 jaar geleden.

Dat is God danken in alles! “Heer, ik dank U voor deze morgen, Here, ik dank U voor deze dag. Heer, ik dank U, dat ik met al mijn zorgen tot U komen mag.”

God danken in alles, is geen voornemen, zou ik willen zeggen. Het is eigenlijk een opdracht. Dank God in alles. Er waren tien melaatsen. Ze werden door Jezus genezen. U kent dat verhaal. Eén kwam terug om Hem te bedanken en dan zegt Jezus: “Waar zijn de anderen gebleven?” Wat is het belangrijk om tegen de Here God te zeggen: “Heel hartelijk dank.”

Mensen, zoals wij hier samen zijn vanavond behoren we tot de wat oudere groep. Wat hebben wij nog een reden om te danken, vindt u niet? We leven toch in een wonderbaarlijk land? Laat ik afsluiten met een voorbeeld, anders begrijpt u niet wat ik bedoel.

Toen ik 65 jaar werd sprak ik in een kerk in de Alblasserwaard. Ik preek soms heel spontaan over mijzelf en zei: “Ik ben 65 jaar geworden.” Toen zei een ouderling later in de consistoriekamer: “Nou, dominee, nu bent u ook een AOW-tjer, hè?” Ik zei: “Nee, ik ben een kind van God en ik heb nu een staatspensioen.” Dat is wat anders dan: ik ben een AOW-tjer. Maar ouderlingen willen bijna altijd gelijk hebben. Dat zijn ook wonderlijke mensen, hoor. Hij zei: “Maar u hebt er zelf voor betaald.” Ik zeg: “Nee, nee, nee. Toen ik het niet zo rijk had, betaalde ik minder. Toen ik een wat groter salaris kreeg, betaalde ik meer en nu heb ik staatspensioen.”

We hebben altijd van die verkleinwoorden in dit land. Dat doen we ook met de Kerst. De *herdertjes* lagen bij nachte... Alsof het lilliputtertjes waren. En de *engeltjes*, die door het luchtruim zweven... Van die Boeddhabeeldjes met vleugeltjes. Een biertje, een wijntje. Mijn vrouw en ik gingen laatst ergens iets gebruiken. Mijn vrouw wilde een kopje koffie. Ik hou niet van koffie, dus ik zei tegen die mevrouw: “Hebt u ook soep?” “O,” zegt ze, “wilt u een soepje?” Ik keek mijn vrouw aan. Dan lacht ze vriendelijk en zegt: “Jij past niet meer in deze wereld.” Ik pas ook niet meer in deze wereld en ook bijna niet meer in deze toga. Maar dat heeft te maken met: Laten wij afvallen. Dat gaat ook gebeuren.

Maar verder, lieve mensen, laten we dankbaar zijn. Er zijn nog zoveel dingen waarvoor we kunnen danken. Wat een voorrecht dat u hier vanavond bent. Wat een voorrecht dat mevrouw Groenewegen hier vanavond weer is na zo'n lange tijd. Uw man zit te glunderen. God geve, dat jullie nog een heel poosje bij elkaar kunnen zijn.

Laten we... Laten we... Ach, neem iets van deze prediking van vanavond mee en breng God al de dank van je hart. Zoals we dat straks gaan

doen: "Dankt, dankt nu allen God met blijde feestgezangen." Het staat hier anders: "Dankt, dankt nu allen God met hart en mond en handen. Die grote dingen doet hier en in alle landen." Amen.